24/03/2020

Ο Κύριός μου είναι με σε, Ελλάς ανάστα, χαίρε

/ Επικαιρότητα

Μὲ μιᾶς ἀνοίγει ὁ οὐρανός, τὰ σύγνεφα μεριάζουν,
οἱ κόσμοι ἐμείνανε βουβοί, παράλυτοι κοιτάζουν.
Μία φλόγα ἀστράφτει... ἀκούονται ψαλμοὶ καὶ μελῳδία...
Πετάει ἕν᾽ ἄστρο... σταματᾶ ἐμπρὸς εἰς τὴ Μαρία...
«Χαῖρε τῆς λέει ἀειπάρθενε, εὐλογημένη χαῖρε!
Ὁ Κύριός μου εἶναι μὲ σέ. Χαῖρε Μαρία, Χαῖρε!»

Ἐπέρασαν χρόνοι πολλοί... Μία μέρα σὰν ἐκείνη
ἀστράφτει πάλι ὁ οὐρανός... Στὴν ἔρμη της τὴν κλίνη
λησμονημένη, ὀλόρφανη, χλωμὴ κι ἀπελπισμένη,
μία κόρη πάντα τήκεται, στενάζει ἀλυσωμένη.
Τὰ σιδερὰ εἶναι ἀτάραγα, σκοτάδι ὀλόγυρά της.
Ἡ καταφρόνια, ἡ δυστυχιὰ σέπουν τὰ κόκαλά της.

Τρέμει μὲ μιᾶς ἡ φυλακὴ καὶ διάπλατη ἡ θυρίδα
φέγγει κι ἀφήνει καὶ περνᾶ ἕν᾽ ἄστρο, μίαν ἀχτίδα.
Ὁ Ἄγγελος ἐστάθηκε, διπλώνει τὰ φτερά του...

«Ξύπνα, ταράζου, μὴ φοβοῦ, χαῖρε, Παρθένε, χαῖρε.
Ὁ Κύριός μου εἶναι μὲ σέ, Ἑλλὰς ἀνάστα, χαῖρε».

Οἱ τοῖχοι εὐθὺς σωριάζονται. Ἡ μαύρ᾽ ἡ πεθαμένη
νοιώθει τὰ πόδια φτερωτά. Στὴ μέση της δεμένη
χτυπάει ἡ σπάθα φοβερή. Τὸ κάθε πάτημά της
ἀνοίγει μνῆμ᾽ ἀχόρταγο. Ρωτᾶ γιὰ τὰ παιδιά της...
Κανεὶς δὲν ἀποκρένεται... Βγαίνει, πετᾶ στὰ ὄρη...
Λιώνουν τὰ χιόνια ὅθε διαβεῖ, ὅθε περάσει ἡ Κόρη.

«Ξυπνᾶτε ἐσεῖς ποὺ κοίτεστε, ξυπνᾶτε ὅσοι κοιμᾶστε,
τὸ θάνατο ὅσοι ἐγεύτητε, τώρα ζωὴ χορτάστε».

Οἱ χρόνοι φεύγουνε, πετοῦν καὶ πάντα ἐκείνη ἡ μέρα
εἶναι γραμμένο ἐκεῖ ψηλὰ νὰ λάμπει στὸν αἰθέρα
μ᾽ ὅλα τὰ κάλλη τ᾽ οὐρανοῦ. Στολίζεται ὅλη ἡ φύση
μὲ χίλια μύρια λούλουδα γιὰ νὰ τὴ χαιρετήσει.
Γιορτάστε την, γιορτάστε την. Καθεὶς ἂς μεταλάβει
ἀπὸ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ. Καὶ σεῖς καὶ σεῖς οἱ σκλάβοι,
ὅσοι τὴ δάφνη στὴ καρδιὰ νὰ φέρετε φοβᾶστε,
ἀφορεσμένοι νἆστε.

Ευαγγελισμός – Ελληνισμός, ποίημα του Αριστοτέλη Βαλαωρίτη